

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: A. O.**, zastoupen JUDr. Milanem Bedrošem, advokátem, se sídlem Pekárenská 12, Brno, proti **žalovanému: Magistrát města Brna**, odbor vnitřních věcí, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. OVV/SO/676/02 ze dne 31. 10. 2002, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 57 Ca 135/2003 - 58 ze dne 7. 3. 2005,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci, advokátu JUDr. Milanu Bedrošovi, **se přiznává** odměna ve výši 2856 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá včas podanou kasační stížností rozsudek Krajského soudu v Brně blíže označený v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2002, č. j. OVV/SO/676/02. Tímto rozhodnutím bylo změněno rozhodnutí Komise k projednávání přestupků městské části Brno - střed (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 5. 9. 2002, č. j. VVP 992/2002, kterým byl stěžovatel uznán vinným z přestupku proti občanskému soužití spočívajícím v úmyslném narušení občanského soužití nepravdivým obviněním z přestupku manželů T. a Z. písemným podáním na Městské státní zastupitelství v Brně (§ 49 odst. 1 písm. c/ zákona č. 200/1990 Sb.,

o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „zákon o přestupcích“). Žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnil tak, že uloženou pokutu za spáchaný přestupek ve výši 1000 Kč zrušil a stěžovateli uložil sankci napomenutí, taktéž z důvodů sociálních zrušil povinnost uhradit náklady řízení.

Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, jelikož se domnívá, že byl rozhodnutím žalovaného zkrácen na svých právech. Nezákonnost rozhodnutí spatřuje v tom, že je mu kladeno za vinu, že nepravdivě obvinil manžele T. a Z. z toho, že po něm dne 29. 5. 2002 z domu č. X na ulici Z. házeli kameny. Stěžovatel je přesvědčen, že útoky byly vedeny manželý T. a Z. a že pokud nebylo v řízení prokázáno bez pochyb, že útoky těmito osobami vedeny nebyly, není možné bez dalšího uznat stěžovatele vinným ze spáchání přestupku krivého obvinění. Stěžovatel tvrdí, že uvedené osoby viděl a že nejednal v úmyslu zúčastněné osoby krivě obvinít.

Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 7. 3. 2005, č. j. 57 Ca 135/200 - 58 a své rozhodnutí odůvodnil tím, že správní řízení proběhlo v souladu se správním řádem a zákonem o přestupcích a že správní orgán zjistil přesně a úplně skutečný stav věci. Krajský soud posoudil jednání stěžovatele rovněž jako úmyslné, jelikož v oznámení podaném dne 30. 5. 2002 na Městské státní zastupitelství v Brně stěžovatel jednoznačně označil konkrétní osoby, tedy manžele T. a Z., kteří po něm měli házet kameny a po zákonném poučení před správním orgánem do protokolu dne 25. 7. 2002 uvedl, že neviděl, kdo konkrétně kameny házel, že to tedy nemůže určit. Dále soud vycházel ze závěrů šetření provedeného orgánem Policie ČR Brno - Žabovřesky ve věci narušování občanského soužití házením kamenů manželý T. a Z., kdy bylo zjištěno, že skutečnosti uváděné stěžovatelem v oznámení se nezakládají na pravdě a že výše uvedení manželé se přestupku nedopustili. Krajský soud se ve svém rozhodnutí ztotožnil s odůvodněním rozhodnutí správního orgánu a dále uvedl, že stěžovatel potřebné důkazy, které by potvrdily, že by jednání manželů Z. a T. bylo protiprávní, nepředložil. Krajský soud tak výše uvedeným rozsudkem potvrdil rozhodnutí žalovaného, kterým byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití spočívajícím v krivém obvinění manželů T. a Z.

Proti výše uvedenému rozhodnutí Krajského soudu v Brně podal stěžovatel kasační stížnost. Stěžovatel je přesvědčen, že soud nesprávně posoudil právní stav věci a poukazuje na skutečnost, že jeho oznámení o přestupku bylo odloženo dle § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích v tehdy platném znění. Stěžovatel namítá, že z rozhodnutí o odložení věci nelze dovozovat, zda se přestupek stal či nikoliv, zda tedy jmenovaní manželé házeli po stěžovateli kameny, a že lze meritorně o přestupku rozhodnout jedině tak, že obviněný bude buď uznán vinným ze spáchání přestupku nebo bude řízení o přestupku zastaveno podle zákona o přestupcích. Takový závěr však podle stěžovatele v žádném řízení učiněn nebyl. Stěžovatel je i nadále přesvědčen, že osoby, které označil ve svém oznámení, se zmíněného jednání dopustily a z toho, že se tuto skutečnost nepodařilo prokázat, však dle stěžovatele nelze usuzovat na jeho úmysl tyto osoby krivě obvinít. Závěrem kasační stížnosti stěžovatel konstatuje, že napadený rozsudek krajského soudu nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu, neboť ohledně předmětného oznámení stěžovatele na manžele T. a Z. nebylo meritorně rozhodnuto. Stěžovatel proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný se k důvodům kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku a je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), byla podána osobou oprávněnou, stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná, neboť je z jejího obsahu zřejmé, že stěžovatel uplatňuje kasační důvody podle dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že tato kasační stížnost není důvodná.

K výše uvedeným stěžovatelovým námitkám Nejvyšší správní soud konstatuje, že z obsahu správního spisu zjistil, že stěžovatel podal dne 30. 5. 2002 oznámení na Městské státní zastupitelství v Brně, kde jednoznačně obvinil manžele Z. a manžele T. z ohrožení jeho zdraví shazováním kamenů z jejich balkónů. Toto oznámení bylo postoupeno na Obvodní oddělení Policie ČR Brno- Žabovřesky a v této věci bylo provedeno šetření (výpovědi svědků J. T. a J. Z., vlastní výpověď stěžovatele, provedené ústní jednání o přestupku), na základě kterého bylo zjištěno, že tvrzení stěžovatele se nezakládají na pravdě, o čemž svědčí zejména pozdější změna jeho výpovědi. Stěžovatel před správním orgánem při projednávání přestupku po zákonném poučení pozměnil svoji výpověď a uvedl, že v době, kdy létaly kameny byli manželé T. a Z. na balkónech, ale že se nahoru nedíval a neviděl, kdo konkrétně kameny házel, přesto však tyto osoby obvinil. Naopak bylo zjištěno, že je stěžovatel podezřelý, že svým jednáním naplnil skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, spočívající v křivém obvinění, jak plyne z oznámení o přestupku Policie ČR Obvodní oddělení Brno - Žabovřesky ze dne 24. 6. 2002.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného považuje za dostatečně prokázané, že ke spáchání přestupku jmenovanými manžely nedošlo a že stěžovatel si musel být vědom, že skutečnosti uvedené v jeho oznámení o přestupku jsou způsobilé přivodit postih konkrétních osob, které v oznámení uvedl. Oznámení bylo tedy učiněno vědomě s cílem přivodit postih v oznámení uvedeným osobám, aniž by se zakládalo na stěžovatelem tvrzených skutečnostech, což dle názoru Nejvyššího správního soudu naplňuje skutkovou podstatu přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích spočívajícím v křivém obvinění konkrétních osob. Obvodní oddělení Policie ČR dále postupovalo v souladu s § 58 odst. 1 zákona o přestupcích a postoupilo oznámení o přestupku stěžovatele, spočívajícím v porušování občanského soužití křivým obviněním jmenovaných manželů, k projednání Komisi k projednávání přestupků MČ Brno - střed, která rozhodla, že se stěžovatel uznává vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že stěžovatelova námitka týkající se odložení jeho oznámení na jmenované manžele správním orgánem dle § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích není v této souvislosti důvodná. V tomto ustanovení je uvedeno, že správní orgán věc odloží, jestliže došlo oznámení (§ 67 odst. 2) neodůvodňuje zahájení řízení o přestupku nebo postoupení věci podle § 71 zákona o přestupcích. Součástí správního spisu není žádný dokument, který by svědčil o tom, že došlo k odložení původního oznámení stěžovatele a ze správního spisu tedy nevyplývá, že by k tomuto došlo. Kdyby ovšem k odložení oznámení stěžovatele správním orgánem došlo, jak uvádí stěžovatel v kasační stížnosti, svědčilo by to mimo jiné také o tom, že podané oznámení neodůvodňuje zahájení řízení o přestupku, tedy že nebyly na základě šetření orgánů Policie ČR shledány

dostatečné skutkové důvody k tomu, aby bylo zahájeno přestupkové řízení proti manželům T. a Z., což svědčí o tom, že se uvedení manželé přestupku nedopustili.

K uvedené námitce stěžovatele tedy Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného konstatuje, že v řízení, do kterého podal kasační stížnost, došlo k vydání meritorního rozhodnutí Komise k projednávání přestupků dne 5. 9. 2002. V posuzované věci správní orgán prvního i druhého stupně, jakož i následně Krajský soud v Brně postupovaly v souladu s platnými právními předpisy a na základě dostatečně a správně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spisech.

Nejvyšší správní soud neshledal napadaný rozsudek krajského soudu nezákonným (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.), přičemž nezjistil vady správního řízení, v němž bylo rozhodnutí žalovaného vydáno (§ 103 odst. 1 písm. b/ s. ř. s.), a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.) a žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť z obsahu spisu nevyplývá, že by mu náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti vznikly. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Brně, č. j. 57 Ca 135/2003 - 94 ze dne 25. 4. 2007 ustanoven zástupce, advokát JUDr. Milan Bedroš. Nejvyšší správní soud zástupci přiznal podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměnu ve výši 1 x 2100 Kč, za úkon právní služby spočívající v doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a dále náhradu hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem 2400 Kč. Nejvyšší správní soud neuznal právní úkon spočívající v převzetí a přípravě právního zastoupení, jelikož právní zástupce neuvedl ani neprokázal uskutečnění první porady klientem dle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o částku odpovídající dani, kterou je tento zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, tj. o 456 Kč. Ustanovenému zástupci se přiznává odměna v celkové výši 2856 Kč.. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu